

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **KORUNNÍ DVŮR POPICE, s.r.o.**, IČO: 29280451, se sídlem Husinecká 903/10, Žižkov, 130 00 Praha 3, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 1882/57, 586 01 Jihlava, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2017, č. j. KUJI 33838/2017, ODSH 456/2017 Ves., o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 4. 2018, sp. zn. 73 A 4/2017,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci **s e v r a c í** zaplacený soudní poplatek ve výši **5 000 Kč**. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám jeho zástupce Mgr. Jaroslava Topola, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 4. 2018, sp. zn. 73 A 4/2017, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti v návěti označenému rozhodnutí žalovaného.

[2] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal, zda byla kasační stížnost podána v zákonné lhůtě, neboť pouze v takovém případě může být meritorně projednána. Dospěl přitom k závěru, že stěžovatel podal kasační stížnost předčasně.

[3] Místo písemného vyhotovení napadeného rozsudku zaslal stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu pouze protokol o jednání před Krajským soudem v Brně, na němž byl vyhlášen zamítavý rozsudek. Dotazem u Krajského soudu v Brně Nejvyšší správní soud zjistil, že v uvedené věci nebyl rozsudek dosud písemně vyhotoven, a tudíž ani doručován, s tím, že zákonná lhůta pro jeho písemné vyhotovení končí dne 25. 5. 2018. Ve světle této

informace se jeví jako lživé tvrzení právního zástupce stěžovatele o tom, že mu byl napadený rozsudek doručen dne 26. 4. 2018.

[4] Rozsudek krajského soudu lze napadnout kasační stížností ve lhůtě do dvou týdnů po doručení napadeného rozhodnutí [§ 106 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Z ustanovení § 102 s. ř. s. dále vyplývá, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti *pravomocnému* rozhodnutí krajského soudu; právní moc rozsudku je přitom spojena s jeho doručením (§ 54 odst. 5 s. ř. s.). Ustanovení o lhůtě k podání kasační stížnosti přitom nelze interpretovat jen jako stanovení nejzazšího okamžiku, kdy může být kasační stížnost podána; ostatně ve vztahu k tzv. opomenutým osobám zúčastněným na řízení zákon výslovně stanoví, že lhůta začíná běžet *ode dne* doručení rozhodnutí posledního z účastníků. Lhůta k podání kasační stížnosti tedy počíná stěžovateli běžet až po doručení napadeného rozsudku krajského soudu. To, že již vyhlášením rozsudku je rozsudkem, resp. jeho výrokem soud vázán, nutně nesouvisí s určením počátku běhu lhůty pro podání kasační stížnosti a s procesní podmínkou (alespoň relativní) pravomocnosti napadeného rozsudku v kasačním řízení.

[5] Ostatně rozšířený senát Nejvyššího správního soudu již ve svém usnesení ze dne 4. 11. 2003, č. j. 1 As 4/2003 - 48 (publ. pod č. 281/2004 Sb. NSS), dospěl k závěru, že proti usnesení krajského soudu ve správním soudnictví, jež pro nedoručení nenabylo právní moci, nelze brojit kasační stížností, resp. že je předčasná, a musí být proto odmítnuta (předtím usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2003, č. j. 7 As 8/2003 - 41). V citovaném usnesení tento důsledek rozšířený senát spojoval právě s důsledkem doručení spočívajícím v nabytí právní moci (výslovně přitom odkazoval na § 54 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 55 odst. 5 s. ř. s.).

[6] Nejvyšší správní soud proto v této věci nepovažoval za nutné řídit se právním názorem vyplývajícím z nedávného usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. 3 Ads 47/2017 - 21, který závěr o předčasnosti kasační stížnosti – oproti citovanému usnesení rozšířeného senátu – vztáhl naopak k okamžiku vázanosti soudu jeho vlastním usnesením, tj. doručením, byť se stejným výsledkem, neboť u usnesení okamžik právní moci pro stěžovatele a závaznost rozhodnutí pro soud spadají v jedno. Proto i zmíněným usnesením byla kasační stížnost podaná proti dosud nedoručnému usnesení krajského soudu odmítnuta jako předčasná. Pokud by z tohoto usnesení mělo cokoli vyplývat ve vztahu k rozsudkům, je zřejmé, že by to byl právní názor vyslovený tzv. *obiter*, tj. nad rámec nutného.

[7] Uvedený závěr odpovídá i smyslu a účelu stanovení počátku běhu lhůty k podání kasační stížnosti až po vyhotovení a doručení písemného vyhotovení rozsudku. Kasační stížnost má již při svém podání obsahovat všechny náležitosti (srov. § 106 odst. 3 s. ř. s.), včetně kasačních námitek odpovídajících zákonem připuštěným kasačním důvodům, a ty pochopitelně nelze formulovat dříve, než se stěžovatel seznámí s písemným vyhotovením rozsudku a jeho odůvodněním. Kasační stížnost stěžovatele takové náležitosti obsahovat nemohla, neboť napadený rozsudek nebyl dosud písemně vyhotoven a rozeslán, přitom Nejvyšší správní soud, jsa povinen postupovat expeditivně a bez průtahů, by mohl zkrátit stěžovateli na zákonné jednoměsíční lhůtě k odstranění vad kasační stížnosti, pokud by začala plynout (nebo dokonce i mohla uplynout) dříve, než by byl napadený rozsudek vyhotoven a stěžovateli doručen.

pokračování

[8] Uvedené není v rozporu ani s rozsudkem rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 2 As 27/2004 - 3. V tomto případě šlo totiž o počátek běhu lhůty k podání žaloby proti správnímu rozhodnutí v situaci, kdy žalobou napadené správní rozhodnutí již bylo písemně vyhotoveno a rozesláno, žalobci však bylo doručeno vadně (bylo doručeno jemu, nikoli jeho zplnomocněnému zástupci), kterážto vada přitom byla jednoduše odstranitelná. V nyní posuzovaném případě se žádné vady při vyhotovování a doručování napadeného rozsudku krajský soud dost dobře ještě nemohl dopustit. Stejně tak pro posouzení této věci nemůže být relevantní ani usnesení ze dne 13. 12. 2013, č. j. 7 Azs 22/2013 - 81, neboť v tehdy posuzované věci šlo o napadení rozsudku, který byl již písemně vyhotoven a rozeslán a v právní moci nebyl jen relativně vůči druhému ze stěžovatelů pro jednoduše odstranitelnou vadu v doručování ze strany krajského soudu. Stěžovateli nehrozí ani odepření přístupu k soudu, jako tomu bylo ve věcech posuzovaných v rozsudcích ze dne 7. 12. 2005, č. j. 3 Azs 421/2004 - 86, ze dne 20. 2. 2009, č. j. 7 Azs 8/2009 - 95, ze dne 23. 10. 2009, č. j. 8 Afs 61/2009 - 136, a ze dne 29. 6. 2011, č. j. 8 As 28/2011 - 78, kdy Nejvyšší správní soud připustil „zhojení“ předčasnosti kasačních stížností proto, že v období mezi jejich podáním a rozhodnutím Nejvyššího správního soudu již byla dříve vadně doručená rozhodnutí krajských soudů doručena řádně a stěžovatelům v důsledku toho uplynula propadná lhůta pro podání kasačních stížností. V nyní projednávané věci navíc na rozdíl od uvedených ještě vůbec nedošlo k písemnému vyhotovení rozsudku krajského soudu. Stěžovatel tak bude mít nezkrácenou možnost napadnout tento rozsudek kasační stížností, až vznikne (bude písemně vyhotoven) a bude mu doručen.

[9] Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. b) aplikovaného na základě § 120 s. ř. s. odmítl jako předčasnou.

[10] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[11] Jelikož byla kasační stížnost odmítnuta, rozhodl Nejvyšší správní soud zároveň o vrácení již zaplaceného soudního poplatku ve výši 5 000 Kč stěžovateli (§ 10 odst. 3 věta třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů), a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení (§ 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích).

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. května 2018

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu